

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ρώτησαν κάποτε κάποια κυρία παντρεμένη.

- Ποιό είναι τὸ πρῶτο καθήκον ἑνὸς συζύγου ;
- Νὰ ἀρέσῃ στήσασυγό του, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.
- Καί ποῦ εἶνε τὸ πρῶτο καθήκον μιάς σφύγου ;
- Νὰ ἀρῶ εἰ σὴ !

Κάποιος ἀγαθὸς ἀσπὸς πήγε μιά μέρα σὲ κάποιο χωριὸ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τὸν φιλοξενήσῃ ἕνας φίλος του.

Σὲ μιὰ στιγμή εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἀπειλητικὰ ἕνα βῆδι.

Τρομαγμένος τὸ βῆδα στὰ πόδια.

- Τί φοβάσαι ; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του. 'Εσὺ στὴν πόλι τὸ τῶς τὸ βῆδι.
- Ναι, ἀλλὰ τοῦτο δὴ δὲν εἶνε... ἀρκετὰ ψημμένο !..

Στὸ δικαστήριον :

‘Ο Π ρ ὀ ε δ ρ ο ς.- Κατηγοροῦμενος, γιατί ἔκανες τὴν κλοπὴ αὐτή ; Σὲ ἐξώθησε κανεὶς ἢ τὴν ἔκανες μόνος σου ;

‘Ο Κ α τ η γ ο ρ ο ὁ ὁ μ ε ν ο ς.- Μὲ ἐξώθησε ἡ γυναίκα μου, κύριε πρόεδρε.

‘Ο Π ρ ὀ ε δ ρ ο ς.- Πῶς αὐτό ;

‘Ο Κ α τ η γ ο ρ ο ὁ ὁ μ ε ν ο ς.- Μοῦ ἔλεγε πάντοτε : - «'Αν τύχῃ καὶ σὲ βάλουν καμμιὰ μέρα στὴ φυλακὴ γιὰ κλοπὴ θὰ σὲ χωρίσω». Καταλαβαίνετε λοιπὸν, κύριε πρόεδρε, ὅτι εἶμουν ὑποχρεωμένος μὲ κάθε τρόπο νὰ κλέψω !..

Μεταξὺ θεατρικῶν συγγραφέων :

- Λοιπὸν πῶς καί τὸ νέο σου ἔργο ; Κάνει πιέννες ;
- Ἐὰ ἔκανε πιέννες ἀλλὰ αὐτὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ μὴ δυσφημίῃ τὸ ἀνεβάζει διαρκῶς τὶς βραδιές... πού τὸ θέατρο εἶνε ἄδειο !..

Μεταξὺ φίλων :

- "Ὅποτε λοιπὸν παντρευθήκες. Μὰ τί σοῦ ἤρθε νὰ παντρευθῆς ;
- Τί νὰ σοῦ πῶ φίλε μου... Δὲν ἀποθανόνουνα καλὰ τὸν ἑαυτὸ μου μὲ τὸ νὰ μένω μόνος.
- "Α ! Καὶ τώρα ;
- Τώρα μόνον... ὅταν εἶμαι μὲ ὁ ν ο ς αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸ μου !..

Περίεργο ἀνδρόγυνο οἱ Μ... Γκρινιάζουσι διαρκῶς. Μιά μέρα ἡ κυρία Μ... φωνάζει θυμωμένη στὸν ἄνδρα της.

- Μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὸ σπιντὶ τὸ ἔφατσα ἐγὼ. 'Εγὼ εἶχα τὰ ἐπιπλα, τὰ μαγαζιὰ, τὴν σκεπασμένη, τὰ σκεπασμένα, τὴν προίκα μου, ὅλα τέλος πάντων. Γιὰ πές μου, ἐσὺ τί εἶχες προκτὸ παντρευθῆσαι ;
- Τὴν ἡσυχία μου !..

‘Ο κατεψυγμένος

κρηές, πρὶν ν' ἀρχίσῃ τὸ Τριῶδι, νὰ μὴ βγάλουν ποιεῖ ὅσο ζουτὸν, τὰ χιόνια ἀπ' τὸ κορμὶ τους

Κι' ἀπὸ τότε οἱ Βλάχοι κατοικεῖν στὰ βουνά, ἀπάνω στὰ χιόνια καὶ μέσα στὶς κακοκαιρίες καὶ ἀπὸ τότε φρονεῖ ὅλοι ἄσπερα, γιὰ νὰ θυμολογῶνται τὰ χιόνια πού τους πλάκωσαν.

‘Ο Σατανᾶς, ὁ Κοκομοῦσσανος, ὁ Γιδωράτης, ἄρα ἄκουσε νὰ βροντᾶν ἀπάνω ὀπὸ τὸ κεφάλι του, ὀργισμένη ἡ φωνὴ τοῦ Μεγαλοδθάνου Θεοῦ, ἐτρόμαξε κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ θυμολογῇ νὰ πάρῃ καὶ τὰ βουνὰ μαζὶ του, πού φερτομένα χιόνια, σὺν βουβάλια τάφερα. Καὶ νὰ γιατί, ἀπὸ τότε ὅλο βουνὰ εἶνε γέρω-πριγγῶνα ἀπὸ τὸ Κέντροβου, τὰ βουνὰ τῆς Παπεσσίνια, τοῦ Γραμματικιόβου, ὁ Μπρόροβος, τὸ Καθῆμα, Τσαλάν, τὸ Βέρμο καὶ τὸ 'Αλγῆρ, πού καταβάρουν, κάθε τέτοια ἐποχὴ, σὺννερα βαρεὰ καὶ στιβαρὰ τὰ χιόνια καὶ φυσᾶν οἱ ἄνεμοι καὶ κόβουν, σὺν δίκωπα σπαθιά τὸν κόσμο.

Σ. Σταματίου

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

'Η... ἄδωκα ἄμαρτωλῆ. «Πήγαινε ν' ἄμαρτήσης πρῶτα !...» Πρωτιώτερες ἕνας ληστής γαρᾶ... τριάντα παππάδες ! 'Ο Πρίγκηπας τοῦ... πνεύματος ! 'Η μύτη τοῦ Σουρανῶ.

'Ο Πάτερ-'Ανδρέας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πειὸ φημισμένους γιὰ τὴν ἔξυπνάδα τοὺς ἀριστοκράτας κληρικοὺς τοῦ προεπαναστατικοῦ Παρισιοῦ, βρισκόταν μιά μέρα, μέσα στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας του, ὅταν τὸν ἐπεσκέσθη μιὰ νέα γιὰ νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ μεταλάβῃ.

'Η νέα, ἡ ὁποία δὲν φαινόταν καὶ πολὺ ἔξυπνη, μόλις μῆρες στὸ ἐξομολογητήριον γονάτισε καί... δὲν ἔλεγε λέξη ! Μολονότι δὲ ὁ ἐξομολογητὴς τὴν ἐρώτησεν ἐπανειλημμένως τί ἄμαρτιες ἐβάραιναν τὴ συνείδησή της, ἡ νέα, στρογγυλάς ὄψαται ὅσον ὅτι... δὲν εἶχε κάνει τίποτα !

'Ο Πάτερ-'Ανδρέας, ἔλασε στὸ τέλος τὴν ὑπομονὴ του. Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν... «ἄδωκαν ἄμαρτωλῆ» τῆς εἶπε :

— Τότε, κόρη μου, πήγαινε πρῶτα νὰ μάρτυρῆς, κι' ὕστερα ἔλα νὰ ἐξομολογηθῆς καὶ νὰ μεταλάβῃ !

Κάποιος εὐγενὴς συγγενὴς τοῦ ποιητοῦ Μαλέριμ, εἶχε ἕνα σορὸ παιδιὰ. 'Ο Μαλέριμ, μιὰ μέρα, τὸν συνελαιπεῖτο γιὰ τὴν πολυτεχνία του αὐτῆ.

— Δὲν εἶχες δίκω, ἀπήντησεν ὁ εὐγενὴς. Δὲν μὲ πειράζει πού ἔχω τόσα παιδιὰ, ἀρκετὶ νὰ γίνουσι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ... Κληρικοί... καὶ τέτοιοι...

— Δὲ συμφωνῶ διόλου μαζί σου ! εἶπε τότε ὁ Μαλέριμ. Τί νὰ σοῦ πῶ... Προτιμῶ τὸ ἐγὼ συντροφιά μ' ἕνα ληστή, παρὸ μὲ... τριάντα παππάδες !..

Μιά μέρα, ὁ πρίγκηπος γιὰ τὴν ἔξυπνάδα του καλλιτέχνης Σαντίγι, συζητοῖσε μαζί μὲ τὸν πρίγκηπα τοῦ Κοντέ γιὰ κάποιο ἔργο τέχνης. Οἱ δύο συνομιλοῦνται ὀμοῦ διαπαντοῦσαν, καὶ ἀπὸ λόγῳ ὀ λόγῳ, ἄρχισαν νὰ ἀντιλλάσσουσι διάφορες πειραγματικὰ φράσεις.

— Λημονεῖς Σαντίγι, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή θυμωτὸ πρίγκηπος ντὲ Κοντέ, ὅτι σὲ κάνα-κάνα εἶμαι πρίγκηπος ἔξ' αἵματος ;

— Καὶ σὲς λημονεῖτε, ἀπήντησεν αὐτὸν ἴδιον τὸν ὁ Σαντίγι, ὅτι εἶμαι πρίγκηπος τοῦ... πνεύματος ;... Καὶ ὅτι μόνο συνέπειαν εἶμαι ἀνώτερός σου ;...

'Η ἔξυπνη αὐτὴ ἀπάντησις ἄρεσι τόσο σὶν Κοντέ, ὅστε τὸν ἐξοθύμως ἄμεσως.

'Ο περίεργος τὸ ὄνομά της... μύτη του ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἔξυπνάδα του, Σουρανῶ ντὲ Μπερζεράν, ἦταν ἐκὸς τῶν ἄλλων, καὶ τρομερῶς ἐφορμάχος. Δὲν ἀνεχόταν οὔτε μιὰ ἀπλὴ ματιά νὰ εἶδῃ κανεὶς στὴ μύτη του. Τὸ παρμακίσι μείδι ! μὰ τὸν θάνατον σχετικῶς τρομαρὰ. Γιὰ τέτοιες ἀσημαντὲς ἀφορμὰς εἶχε φρονεῖσαι σὲ μονομαχίας πάνω ἀπὸ δέκα πρόσωπα...

Τὰ κατορθώματά του αὐτὰ, καθὼς εἶνε φυσικὸ τὸν εἶχαν κάνει πολὺ ἐπιφόβο, καὶ ὅλοι τοῦ ἐφέροντο μὲ μεγάλο σβασμὸ. 'Αλλὰ κι' ὁ ἴδιος, εἶνε ἡ ἀλήθεια, κατεχερᾶτο κάπως τῆς φήμης του ὡς παλλημαρὰ. Κάποτε, ἐπὶ παραδειγματι, ἀληγορεύουσι σὸν ἠθελαιὸ Μονγλερὺ νὰ ξαναπαίξῃ σὸν θέατρο, γιὰ τὸν ἀπλυστάει λόγῳ ὅτι... δὲν τοῦ ἄρεσι τὸ παίξιμό του.

— Σὲ καταδικάζω, τοῦ εἶπε μὲ στόμφο, σ' ἐνὸς ηγῆς ἀργία !

Μετὸ δυ μέρους ὅμοι ὁ Σουρανῶ ξαναπήγῃ σὸν θέατρο, καὶ πρὸς μεγάλου του ἐκπληξία εἶδε τὸν ἠθελαιὸ αὐτὸν νὰ ἐξακολουθῇ νὰ παρασταίῃ. Διάφοροι ἔθροισι κι' ἄλλα ἰπποῖτου εἶχαν κρέβῃ σὸν φιλότιμο τὸν ἀγαθὸ Μονγλερὺ, καὶ τὸν εἶχαν πείσει νὰ παραβῇ τὴν ἀπαγόρευσὴ του. 'Ο Μπερζεράν, καταγανακτισμένος, σημάθηκε ὀρθως μὲ σὴ μῆση τῆς πλατείας, κι' ἔβριξε ἐνὰ τόσο φοβερὸ βλέμμα σὸν δυστυχῆ ἠθελαιὸ, πού τὸν ἔλαμε νὰ διακοπῇ τὸ παίξιμό στὴ μῆση καὶ νὰ τρέξῃ νὰ κρηφίτῃ. Τότε πειὸ ὁ Σουρανῶ γνωρίζοντας πρὸς τὸ ἀραοτήριον εἶπε μὲ ἔμφραση :

— Ἐὰ τὸν ἔδρανε τὸν αὐτῶδη αὐτόν. Εἶνε ὅμοις τόσο χοντρὸς ὅστε λόγφ τοῦ ὄγκου του δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τον... δαίρη ὄλον μὲ μιάς !..